tội tự hỏi tại sao dân tộc tôi phải chịu nhiều cảnh ngang trái. Hận Thù ơi!!!... Đau thương ơi!!!... Oan Nghiệt ơi!!!.. Cho đến bao giờ mới chấm dứt cảnh tương tàn. Những hình ảnh vừa qua làm tôi nhớ đến Nhỏ và các con tôi đang làm gì giờ nầy. Trên đường về sở làm tôi ghé xe qua nhà thăm một chút Nhỏ và con tôi. Xe vừa qua đường Đinh Tiên Hoàng để rẽ vào cư xá Hàng Không Việt Nam, tôi vừa ngừng lại ở sân đậu trước nhà, nhìn ngoài bãi cỏ Nhỏ tôi và các con Thiên Nga, Hồng Hải ''Tímunchô" đang vui đùa trên bãi cỏ xanh trước nhà. Nhỏ tôi và Thiên Nga đang chơi cút bắt, còn Tímunchô đang tập đạp chiếc xe máy ông nội vừa mua cho trong tuần vừa qua, một bức họa thanh bình gia đình quá êm đẹp giữa mùa ly loạn đã làm ấm lại lòng tôi. Bước vội vã về hướng Nhỏ và các con tôi, Tímunchô vừa nhìn thấy tôi la lên: Bố dề... Bố dề... Tôi tới ôm Thiên Nga, Tímunchô và Nhỏ tôi vào lòng. Trong vòng tay tôi là cả một bầu không gian hạnh phúc tràn đầy mà tôi nguyện lòng sẽ cố gắng giữ mãi... Tiếng nói líu lo Thiên Nga, Tímunchô... Sao Bố dề sớm dậy… Sao Bố dề sớm dậy.... Tímunchô ngước mặt nhìn tôi... Hai giọt lệ vô tình đã rơi vào mặt con... Sao Bố khóc dậy Bố... Không, Bố đâu có khóc đâu vì cái nón của Tínmunchô quẹt trúng vào mắt bố nên chảy nước mắt đó thôi. Nhỏ nhìn thẳng vào mắt tôi tiếng êm dịu hỏi... Có chuyện gì vậy Bố... Tôi tươi cười trả lời... Có chuyện... chiều nay đi xem hát bóng tuồng Vertigo... ở rạp Rex, suất bốn giờ cho đến chừng cỡ bảy giờ ra đi ăn cơm tiệm luôn, Nhỏ khỏi phải nấu cơm. Có tiếng đồng thanh hoan hô của Thiên Nga và Tímunchô.

Sau ba ngày tôi, được điện thoại chiều hôm qua cô thư ký ông bác sĩ Newman gọi cho biết lên gấp. Tình trạng ông Tư đang gặp khó khăn trong việc chữa trị khi đang mổ các vết thương để lấy các vùng thịt bị nhiễm lân tinh ra bỏ đi thì bị xốc bất tỉnh. Hôm nay sẵn dịp lênTân Sân Nhứt giải quyết vấn đề lương tháng mười ba cho các nhân viên HKVN. Tối ghé qua thăm ông Tư Râu xem tình trạng như thế nào, trên đường đi lên TSN lòng tôi như tơ vò trăm mối. Lo cho tính mạng Ông Tư Râu nếu có mệnh hệ gì muôn phần trách nhiệm về tôi. Lòng tôi muốn cứu ông Tư Râu đem đi chữa bịnh lại hại đời ông. Tôi tự hỏi sao Trời Phật, Chúa lại để cho đời tôi vào ngõ cụt, trong tình huống nghẹn ngào nghịch cảnh như thế nầy. Tôi không biết làm gì hơn vì ngoài tầm tay nhỏ bé của tôi, chỉ còn lòng kính cẩn dâng lời nguyện cầu xin Phật, Chúa phù hộ giúp đỡ cho ông Tư Râu tai qua nạn khỏi trong tình trạng thập tử nhứt sanh nầy. Sau nửa giờ xe đến cổng bộ Tổng Tham Mưu QĐVNCH, tôi rẽ xe vào hướng đến cửa Bệnh Viện Dã Chiến 3 Hoa Kỳ. Hôm nay bệnh viện có lẽ trở lại bình thường vì các nạn nhân bị thương trong vụ pháo kích vừa qua đã được chăm sóc trong lúc khẩn cấp và được di tản về các bệnh viện đô thành hết rồi. Tôi bước vào cửa văn phòng thư ký, ông bác sĩ Y sĩ trưởng Newman cũng vừa vào đến bắt tay tôi và bảo: Tất cả đều xong tốt cả rồi, ông Tư Râu đã tỉnh lại và đang được chăm sóc ở phòng hồi sinh.

Tôi theo chân bác sĩ Newman vào thăm ông Tư Râu, đang nằm thở đều đều được ghi trên máy đo tim. Giây nhợ tùm lum như người phi hành gia sắp lên cung trăng, mang ống hơi thở dưỡng khí, dây truyền máu vào tay. Sau khi bác sĩ Newman thăm nghe tim phổi và bảo với tôi mọi sự đều tốt cho ông Tư Râu. Tôi nhìn lên trời thầm cám ơn Trời, Phật, Chúa đã đáp lời cầu nguyện của tôi cho ông Tư Râu được bình an. Ông nằm sấp trên giường bệnh trải ra trắng, đầu nằm nghiêng qua bên tay phải thở đều đều, trên hai cánh tay và lưng những vết mổ được băng bó kỹ càng sau khi mổ xong. Tôi đếm được tám vết trên lưng và sáu vết trên hai cánh tay ông Tư Râu. Mười bốn vết hằn được ghi lại vĩnh viễn ngàn đời bằng lửa đạn... bạn nhầm lẫn, trên thân người chiến sĩ quốc gia, mà tôi chính là kẻ gây lên tai nạn đó. Lòng tôi đau buốt nghẹn ngào, tôi tới nắm bàn tay xương xẩu lạnh, hình như hơi ấm từ tay tôi chuyền qua làm ông Tư từ từ mở mắt nhìn tôi cố gắng mỉm cười trên vành môi tái xanh khô héo của người mới trở về từ cõi chết. Tôi nói:

- Bác sĩ vừa bảo với tôi ông Tư khỏe mạnh rồi đó ráng tịnh dưỡng đừng lo lắng gì hết có hại cho sức khỏe. Chừng tháng sau ông Tư sẽ được trở lại đời sống bình thường.

Tay ông Tư Râu bóp nhẹ tay tôi và gục gặc đầu như thầm hiểu những lời căn dặn của tôi và vì có lẽ quá cảm xúc hai dòng nước mắt chảy dài xuống gò má khô cằn nhăn nheo của người dân vô tội qua quá nhiều đau khổ trong chiến tranh. Tôi tạm biệt ông Tư Râu và theo bác sĩ Newman trở lên văn phòng. Bác sĩ Newman cho tôi biết sớm lắm ngày mai ông Tư Râu sẽ được dời ra khỏi phòng hồi sinh. Khi đang mổ tới vết thương cuối cùng ở tay vì chất lân tinh đã thấm vào xương tủy nên phải cạo một ít xương ra cho sạch chỗ bị nhiễm lân tinh. Có lẽ vì yếu sức ông Tư Râu bị bất tỉnh nhưng tim vẫn đập đều và máu bơm vào đầu bình thường làm cho óc vẫn hoạt động. Tôi nói chân thành cảm tạ bác sĩ Newman và các nhân viên bệnh viện đã lo giúp đỡ và chăm sóc ông Tư Râu. Tôi kiếu từ bác sĩ Newman ra về lòng khoan khoái nhẹ nhõm như người vừa trút được gánh nặng ngàn cân trên đôi vai trách nhiệm nặng nề